

All naturen kufvas
 Ut af storm och is,
 Trän och buskar lufvas
 På ett röfvarvis.
 Flora fjerran dragit,
 Hon, som var så god;
 Skylden in hon tagit
 Från sin blomsterbod.

Knappt en skata skrattar,
 Ingen mäs jag hör.
 Vissna löf jag krattar
 Trappan utanför.
 Lundens fågring föres
 Bort som annan lump;
 I dess krona höres
 Ingen lyrisk stump.

Dock jag vet en annan
 Tröst vid egen hård:
 Gubbar! hit med kannan,
 Hon är pengar värd!
 Bäst är att ha ruter
 Nu i själ och kropp:
 Hör hur vinden tjuter,
 Se hur sjön slår opp!

Höstens andar rufva
 Öfver skog och snår.
 Jemt i väderhufva
 Himlens anlet står.
 Ja! I fåfångt skolen
 Se en skymt derur:
 Månen, liksom solen,
 Är en dimfigur.

Ingen tröst ger snuggan,
 Allt är: usch och O!
 Ängsligt grymtar suggan,
 Ängsligt råmar ko.
 Nordanvindar hvassa
 Slå i port och grind.
 Tupp och höna brassa
 Skoftet bidevind.